

SPIS TREŚCI**ROZPRAWY I ARTYKUŁY****Algis Kepeženas, Gediminas Varoneckas, Audronis Vilkas**

Wpływ dojrzewania płciowego nastolatków na ich rozwój fizyczny i regulację autonomiczną serca.

Jerzy Januszewski, Edward Mleczko

Ewaluacja rozwoju morfo-funkcjonalnego oraz motorycznego dziewcząt i chłopców z wykorzystaniem Skali T – implikacje praktyczne.

Adam Haleczko, Juliusz Migasiewicz, Zdzisław Paliga

Relatywne formy oceny sprawności siłowej (wskazania metodologiczne).

Irena Momola

Poziom zdolności motorycznych dzieci w wieku przedszkolnym.

Jacek Wilczyński

Postawa ciała a koordynacja wzrokowo-ruchowa mierzona testem krzyżowym u dziewcząt w wieku 14-16 lat.

PRACE PRZEGLĄDOWE**Wacław Petryński**

Uczenie się czynności ruchowych w świetle teorii Bernsztejna

POLEMIKI I DYSKUSJE**Adam Haleczko**

Możliwość zastosowania w analizie wielowymiarowej korelacji prostej Pearsona

RECENZJE**Wacław Petryński***Motor Control and Learning. A Behavioral Emphasis* – czyli o sterowaniu ruchami człowieka na poły tylko behawiorystycznie.**Edward Mleczko**

Rozwój somatyczny, funkcjonalny i motoryczny w książce A. Jopkiewicza oraz E. Suligi „Biomedyczne podstawy rozwoju i wychowania”.

INFORMACJE**Wacław Petryński**

Konferencja „Naukowe podstawy ruchów człowieka i praktyki sportowej” – Rimini, Wrzesień 2005.

Włodzimierz Starosta

Sprawozdanie z działalności Prezydium IASK w latach 2003-2005

Nowe władze Międzynarodowego Stowarzyszenia Motoryki Sportowej IASK

Skład Prezydium IASK wybranego na okres 2005-2007

Edward Mleczko, Wacław Petryński

„Antropomotoryka”. Między Sport Kinetics 2003 – Rydzyna a Sport Kinetics 2005 – Rimini

Włodzimierz Starosta, Wacław Petryński

Regulamin konkursu dla młodych pracowników nauki prowadzonego w ramach konferencji „Sport Kinetics” o Puchar Prezydenta IASK

Konkurs publikacji naukowych z zakresu Dydaktyka Wychowania Fizycznego o nagrodę im. „Prof. dr hab. Bogdana Czabańskiego”

STRESZCZENIA W JĘZYKU POLSKIM

ROZPRAWY I ARTYKUŁY

Algis Kepeženas, Gediminas Varoneckas, Audronis Vilkas

Wpływ dojrzewania płciowego nastolatek na ich rozwój fizyczny i regulację autonomiczną serca.

Cel pracy. Celem pracy jest określenie i ocena wpływu dojrzewania płciowego dziewcząt będących w tym samym wieku kalendarzowym na ich rozwój fizyczny i regulację autonomiczną rytmu serca.

Material i metody. U czterdziestu dziewcząt w wieku 13-14 lat określono stopień dojrzałości biologicznej na podstawie oceny rozwoju drugorzędnych cech płciowych. Dokonano również pomiaru dwóch podstawowych cech somatycznych, wysokości (cm) i masy ciała (kg). Do oceny rytmu serca stosowano metodę rytmografii, określając częstotliwość rytmu (RF), dyspersję rytmu (RD) oraz trzy wskaźniki częstości absolutnych fal: bardzo niskiej (VLFC), niskiej (LFC), wysokiej (HFC), a także znaczenie procentowe tych fal w spoczynku (NVLFC, NHFC, RFB). Podczas wykonywania próby ortostatycznej rejestrowano maksymalne przyrosty częstotliwości rytmu w pozycji stojącej RR i znaczenie amplitudy RRB. Reakcję układu krążenia na standartowe obciążenie fizyczne oceniano w jednostkach testu Ruffiera.

Wyniki badań. Najniższą wysokością i masą ciała odznaczały się dziewczęta będące w pierwszym okresie dojrzewania płciowego. Starsze biologicznie były wyższe i cięższe. Różnice międzygrupowe w poziomie rozwoju wysokości ciała nie były jednak znaczące ($p > 0,05$). Tylko wyższa masa ciała dziewcząt, znajdujących się w drugim i trzecim okresie dojrzewania płciowego różniła się istotnie statystycznie ($p < 0,05$) od stwierdzonej u najmłodszych pod względem dojrzałości biologicznej. Nie wystąpił istotny statystycznie zakres zróżnicowania poziomu rozwoju ww. cechy somatycznej w grupie badanych wyróżnionych ze względu na najwyższy i średni poziom rozwoju drugorzędnych cech płciowych. Podobne prawidłowości wystąpiły w rozwoju funkcjonalnym.

Można sądzić, że chociaż wiek metrykalny dziewcząt z wszystkich grup był identyczny, to wcześniejsze dojrzewanie płciowe – odnotowane w grupie trzeciej – powodowało określone zmiany metabolizmu organizmu i jego aktywację, w wyniku których zaszły ewidentne zmiany somatyczne, w związku z czym, dziewczęta z grupy o przyspieszonym rozwoju płciowym (3. grupa) były wyższe i cięższe od młodszych biologicznie (grupa 1 i 2).

Wskaźniki rytmu serca rejestrowane w spoczynku i w czasie wykonania próby wysiłkowej obrazują odmienną tendencję. Wolniejszy rytm i większą jego rozpiętość stwierdzono w grupie dziewcząt o późniejszym dojrzewaniu płciowym (1gr.), natomiast przyspieszony i bardziej stabilny rytm pracy serca odnotowano u badanych, które były w trzecim stadium rozwoju drugorzędnych cech płciowych. Zasadne jest przypuszczenie, iż przyspieszony rozwój fizyczny (wskaźników somatycznych) w okresie wcześniejszego dojrzewania nie idzie w parze z formowaniem się układów funkcjonalnych organizmu. Najczęściej jest ono opóźnione w relacji do poziomu rozwoju cech somatycznych. Przedstawione wyniki badań wskazują, że przyspieszony i bardziej stabilny rytm serca u dziewcząt charakteryzujących się wcześniejszym dojrzewaniem płciowym (3 gr.) może świadczyć pośrednio o ich niższej wydolności funkcjonalnej serca i układu naczyniowego w stosunku do grupy dziewcząt o późniejszym dojrzewaniu płciowym.

Wnioski. Rezultaty badań własnych mogą świadczyć, że u badanych dziewcząt, będących w różnych okresach dojrzewania płciowego, w ich autonomicznym układzie nerwowej regulacji rytmu serca biorą udział w niejednakowym stopniu parasympatyczne i sympatyczne ośrodki wegetatywnego układu nerwowego. W grupie dziewcząt o późniejszym okresie dojrzewania

płciowego (1 gr.), stosunek udziału ośrodków parasympatycznych i sympatycznych w przybliżeniu jest jednakowy, natomiast w grupie 2 i szczególnie u dziewcząt będących we wcześniejszym okresie dojrzewania płciowego (3 gr.), jest wyraźniejsze wahanie intensywności nerwowego układu sympatycznego na tle zmniejszonej parasympatycznej aktywacji nerwowej.

Jerzy Januszewski, Edward Mleczko

Ewaluacja rozwoju morfo-funkcjonalnego oraz motorycznego dziewcząt i chłopców z wykorzystaniem Skali T – implikacje praktyczne.

Cel pracy. Idąc śladem wcześniejszych rozważań [1] oraz wychodząc naprzeciw sugestiom Osińskiego [9, 10] celem niniejszej publikacji będzie opracowanie tabel punktowych, oceniających, zarówno zdolności motoryczne, jak i rozwój sprawności morfologicznej, mięśniowo-szkieletowej i krążeniowo-oddechowej badanych osobników, zbliżając się tym samym do wymogów idei pn. Health-Related Fitness (H-Rf).

Materiał i metody. W pracy wykorzystano zebrane w latach 1993-2002 dane (dotyczące łącznie ponad 23000 obserwacji) osobników obojga płci – w wieku od 8 do 18 lat – uczęszczających do szkół podstawowych i średnich Polski południowo-wschodniej. Obliczono dla nich punktację w skali T (zgodnie z formułą $Me \pm 5 SD$) na podstawie średnich ważonych i miar rozproszenia dla 6 zmiennych motorycznych oraz – aby sprostać wymogom ww. idei H-RF- także 6 cech morfofunkcjonalnych.

Wyniki i wnioski. Proponowana punktacja w skali T – obliczona dla wszystkich grup wiekowych łącznie, bez względu na wiek i osobno dla obojga płci – pozwala na uchwycenie wszechstronnej dynamiki rozwoju morfofunkcjonalnego i efektów motorycznych, a także na wszelkiego rodzaju porównania ustalonych parametrów (w różnych jednostkach miar) uzyskanych przez poszczególnych osobników oraz badane zespoły wiekowe i grupy zróżnicowane płciowo. Skala ta charakteryzuje się zatem – oprócz walorów dydaktyczno-wychowawczych – wartościami poznawczymi.

Adam Haleczko, Juliusz Migasiewicz, Zdzisław Paliga

Relatywne formy oceny sprawności siłowej (wskazania metodologiczne).

Wstęp. Ścisły związek budowy ciała z siłą mięśniową umożliwia jej ocenę względną bardziej obiektywną, gdyż w mniejszym stopniu uzależnioną od budowy somatycznej. Tradycyjnie siłę względną określa się wartością pomiaru siły absolutnej, przypadającej na 1 kg masy ciała. W podnoszeniu ciężarów dla wyrównania szans zawodników, niezależnie od ich przynależności do kategorii wagowych, cechę tę przekształca się matematycznie.

W ten sposób utworzone wskaźniki niemal całkowicie eliminują wpływ budowy ciała na wyniki.

Cel pracy. Te dwie formy oceny sprawności siłowej postanowiono porównać określając ich wartości prognostyczne w zależności od przyjętego pomiaru siły, konstrukcji wskaźników i struktury analizowanego zadania ruchowego.

Materiał i metody. Badane grupy składały się z 266 kobiet i 390 mężczyzn studiujących wychowanie fizyczne w AWF we Wrocławiu. W pomiarach uwzględniono masę ciała, ścisk dynamometru, rzuty piłką lekarską 2-kg w przód i do tyłu oraz weryfikujące przydatność utworzonych wskaźników konkurencje: bieg na 100 m, skok w dal, pchnięcie kulą. Wskaźniki tradycyjne uzupełniono bezwzględными pomiarami siły, ich odniesieniem do masy ciała przekształconej przy udziale logarytmów, pierwiastków i równań regresji.

Wyniki. Analiza korelacyjna wykazała umiarkowane związki wskaźników tradycyjnych z masą ciała i całkowity ich brak z nowo utworzonymi, niezależnie od matematycznego sposobu przekształcenia tej cechy somatycznej.

Przydatność prób siły absolutnej i jej form relatywnych okazała się zależna od struktury przestrzenno-czasowej badanych konkurencji i rodzaju przejawiającej się w nich siły. W przewidywaniu wyników biegu i skoku bardziej wartościowe okazały się wskaźniki tradycyjne, w pchnięciu kulą zaś wskaźniki siły właściwej.

Wnioski. Przedstawione wskaźniki stwarzają możliwość oceny faktycznej sprawności siłowej niezależnej od masy ciała. W przypadku gdy nie ma takiego wymogu, można wybrać najbardziej prognostyczny dla danego działania ruchowego wskaźnik.

Irena Momola

Poziom zdolności motorycznych dzieci w wieku przedszkolnym.

Cel badań. Aktywność ruchowa dziecka przedszkolnego, jako bodziec rozwojowy i stymulujący jego ogólny rozwój, jest niezbędnym czynnikiem w życiu każdego przedszkolaka. Pozwala dziecku na czynny udział w różnych formach działania, w ulubionych zabawach ruchowych, jak również kształtuje jego osobowość.

Celem badań, które przeprowadzono w październiku 2004 r., była ocena wybranych zdolności motorycznych 291 dzieci w wieku 4 do 7 lat pochodzących z woj. podkarpackiego.

Metoda. Dokonana na podstawie wyników testu sprawności fizycznej Sekity. W skład testu wchodzi następujące próby: rzut 1 kg piłką lekarską, skok w dal z miejsca, bieg na dystansie 20 m oraz wahadłowy z przenoszeniem klocka. W badaniach nie uwzględniono próby szybkości ręki.

Wyniki i podsumowanie. Otrzymane wyniki potwierdziły zależność poziomu sprawności fizycznej od wieku. Dzieci 6 i 7-letnie wykazały zbliżoną do siebie sprawność fizyczną. Jedynie poziom sprawności 5-latków wyraźnie różnił się od umiejętności szybkościowych pozostałych przedszkolaków. Dzieci zamieszkujące wieś odznaczają się lepszymi wynikami rzutu piłką lekarską, ale gorszą szybkością lokomocyjną wyrażoną biegiem.

Jacek Wilczyński

Postawa ciała a koordynacja wzrokowo-ruchowa mierzona testem krzyżowym u dziewcząt w wieku 14-16 lat.

Cel badań. Percepcja i motoryka to dwie podstawowe czynności, warunkujące orientację w otaczającej rzeczywistości i reagowanie na nią. Koordynacja wzrokowo-ruchowa jest zdolnością umożliwiającą określenie pozycji ciała oraz jej zmian w trakcie ruchu w przestrzeni i czasie w odniesieniu do ustalonego pola lub poruszającego się obiektu. Celem badań była ocena postawy dziewcząt w wieku 14-16 lat, badanych komputerową metodą Moiré, ocena koordynacji wzrokowo-ruchowej testem krzyżowym oraz wykazanie związku między postawą ciała a koordynacją wzrokowo-ruchową.

Material i metoda. Koordynację wzrokowo-ruchową testowano z zastosowaniem komputera i użyciem standardowej klawiatury oraz monitora (VGA). Badaniami objęto 153 osoby, w tym 52 dziewczęta 14-letnie, 50 15-letnich i 51 16-letnich z Gimnazjum nr 3 w Starachowicach. Badanie przeprowadzono w maju 2004 r.

Wyniki. Najwięcej w badanej grupie było bocznych skrzywień kręgosłupa 80 (52%). Asymetrię postawy stwierdzono w 72 przypadkach (47%). Wśród wad w płaszczyźnie strzałkowej dominowały plecy wklęsłe – było ich 51 (33%). Odnotowano 1 (0,6%) przypadek pleców okrągłych w grupie dziewcząt 16-letnich. Pleców płaskich stwierdzono 23 (15%). Najlepszy wynik w teście krzyżowym uzyskały dziewczęta 16-letnie (102,30 s) następnie 15- (105,4 s) i 14-letnie (113,20 s).

Wnioski. Choć wykazano związek między niektórymi cechami postawy a koordynacją wzrokowo-ruchową, mierzoną testem krzyżowym, to nie jest on jednoznaczny. Problem związku koordynacji wzrokowo-ruchowej z jakością postawy ciała wymaga dalszych badań.

PRACE PRZEGLĄDOWE

Wacław Petryński

Uczenie się czynności ruchowych w świetle teorii Bernsztejna

Teoria fizjologicznej budowy ruchów N.A. Bernsztejna może stanowić trzon modelu uczenia się ruchów. Podstawowym procesem tego modelu jest redukcja stopni swobody w zakresie pojedynczych ruchów (sterowanie) oraz w zakresie całych programów ruchowych (uczenie się ruchów). Oprócz zasad działania takiego modelu niezmiernie ważny jest rodzaj kodu, jaki jest w nim używany. W procesie sterowania i uczenia się ruchów wykorzystywane są dwa takie kody: czuciowy (na poziomach A, B i C) oraz symboliczny (na poziomach C i D).

Niezależnie od sposobu planowania ruchu, podnieta ruchowa do mięśnia musi zostać przekazana w kodzie czuciowym. W przypadku układu sterowania ruchami, obejmującego wszystkie 5 poziomów, konieczny jest więc „przekład” kodu czuciowego na symboliczny i przeciwnie, w obszarze między poziomami C i D. Uwzględniając te założenia można zbudować dwa modele uczenia się ruchów: model „0”, zakładający obieg informacji wyrażonej jedynie w kodzie czuciowym, czyli na poziomach A, B i C, oraz model „8”, zakładający istnienie dwóch pierścieni obiegu informacji: dolny, czuciowy, na poziomach A, B i C, oraz górny, symboliczny, na poziomach D i E. Możliwości przetwarzania informacji w kodzie symbolicznym są znacznie większe niż w kodzie czuciowym.

W obszarze „czuciowym” podstawą teoretyczną może być behawioryzm, do badania rzeczywistości może być wykorzystywana metoda indukcyjna, a przedmiotem badań ustroju uczącego się – sprzężenia bodziecreakcja.

W obszarze „symbolicznym” mamy do czynienia odpowiednio z kognitywizmem, metodą dedukcyjną i łańcuchami przyczynowo-skutkowymi bodziec-reakcja-skutek. Ponadto ważną rolę w procesie uczenia się czynności ruchowych odgrywa „porcjowanie” informacji (*chunking*) oraz wykorzystanie pamięci: czuciowej, krótkotrwałej, długotrwałej i operacyjnej.

POLEMIKI I DYSKUSJE

Adam Haleczko

Możliwość zastosowania w analizie wielowymiarowej korelacji prostej Pearsona

Cel badań. W opracowaniu przedstawiono dotąd niepraktykowany sposób obliczania korelacji wielokrotnej, polegający na zastosowaniu korelacji prostej między kryterium a iloczynami zmiennych niezależnych. Taki tryb postępowania wymaga jednak spełnienia

określonych warunków, przede wszystkim dużej liczebności obserwacji (pomiarów), rozkładów nie odbiegających zbyt daleko od normalnych i liniowych zależności między zmiennymi.

Materiał i metody. W badaniu wykorzystano dane czterech zbiorowości: 100 siedmioboistek, 100 dziesięcioboistów, 266 studentek i 390 studentów wychowania fizycznego. W dwóch tabelach zestawiono współczynniki korelacji obu metod obliczeń.

Wyniki badań. W grupach stuosobowych i o wyższej liczebności maksymalna różnica między współczynnikami nie przekroczyła 0,03, co świadczy o zgodności tego sposobu z tradycyjną oceną wartości związków. Dane zespołów składających się z 20 i 30 badanych nie pozwalają na taki model określenia zależności zmiennych.

RECENZJE

Wacław Petryński

Motor Control and Learning. A Behavioral Emphasis – czyli o sterowaniu ruchami człowieka na poły tylko behawiorystycznie.

Podręcznik *Motor Control and Learning. A Behavioral Emphasis* autorstwa Richarda A. Schmidta jest dobrze znany badaczom tej dziedziny nauki na całym świecie. Pierwsze jego wydanie ukazało się w 1982 roku, drugie – w 1988, trzecie w 1999. Ostatnio ukazało się jego czwarte już wydanie (*Motor Control and Learning. A Behavioral Emphasis*, wyd. Human Kinetics, Champaign, Illinois, 2005), którego współautorem, podobnie jak trzeciego z 1999 roku, jest kanadyjski uczony Timothy D. Lee.

Dzieło składa się z trzech części. Pierwsza nosi tytuł *Wprowadzenie do zachowań ruchowych (Introduction to Motor Behavior)* i zawiera następujące rozdziały:

1. Rozwój obszaru badań (*Evolution of a Field of Study*);
2. Metodologia badań czynności ruchowych (*Methodology for Studying Motor Performance*);
3. Przetwarzanie informacji przez człowieka (*Human Information Processing*);
4. Uwaga i czynność ruchowa (*Attention and Performance*).

Część druga jest zatytułowana *Sterowanie ruchami (Motor Control)* i składa się z następujących rozdziałów:

5. Czuciowe składniki sterowania ruchami (*Sensory Contributions to Motor Control*);
6. Óśrodkowe składniki sterowania ruchami (*Central Contributions to Motor Control*);
7. Zasady kształtowania szybkości i dokładności (*Principles of Speed and Accuracy*);
8. Zbornosc (*Coordination*);
9. Możliwości poszczególnych ludzi i różnice między nimi (*Individual Differences and Capabilities*).

Tytuł części trzeciej brzmi *Uczenie się ruchów (Motor Learning)* i zawiera następujące rozdziały:

10. Koncepcje uczenia się ruchów i metody badawcze (*Motor Learning Concepts and Research Methods*);
11. Warunki ćwiczeń (*Conditions of Practice*);
12. Zewnętrzna informacja zwrotna (*Augmented Feedback*);
13. Proces uczenia się (*The Learning Process*);
14. Przechowywanie i przenoszenie (*Retention and Transfer*).

Edward Mleczko

Rozwój somatyczny, funkcjonalny i motoryczny w książce A. Jopkiewicza oraz E. Suligi

„Biomedyczne podstawy rozwoju i wychowania”.

W cieniu wielkich nazwisk i opracowań (bardziej lub mniej całościowych) problematyki rozwoju biologicznego człowieka, od kilkunastu już lat dojrzewał w środowisku naukowym Kielc akademicki podręcznik, przeznaczony dla studiujących kierunku pedagogiczne, najpierw w Wyższej Szkole Pedagogicznej – a później – już w szacownej Akademii Świętokrzyskiej i w innych uczelniach, które rodzą się jak grzyby po deszczu w mieście Stefana Żeromskiego. Nosi on tytuł „Biomedyczne podstawy rozwoju i wychowania”.

Przekazaną braci studenckiej pozycję książkową na progu nowego roku akademickiego 2005/2006, w niebieskiej (atramentowej) okładce, ozdobiono czerwonymi literami nazwisk autorów, a białymi tytułu i miejsca wydawcy. Na obwolucie znalazła się też podobizną pary osób, być może małżeństwa, w wieku już sędziwym i ich wizerunku (lub wnuków) w okresie dzieciństwa. Ciekawa to (i bardzo oryginalna!) ilustracja zawartości treściowej książki. Jej autorami jest dwójka znanych kieleckich naukowców, prof. dr hab. Andrzej Jopkiewicz i dr Edyta Suliga. Nie jest to ich debiut autorski. W 1995 roku w oficynie wydawniczej, dawnej WSP w Kielcach, ukazał się w zielonej okładce pierwowzór recenzowanego podręcznika. Był to skrypt akademicki pn. „Biologiczne podstawy rozwoju”.

INFORMACJE

Wacław Petryński

Konferencja „Naukowe podstawy ruchów człowieka i praktyki sportowej” – Rimini, Wrzesień 2005.

W dniach 16-18. września 2005 roku, w leżącej nad Adriatykiem włoskiej miejscowości Rimini, odbyła się dziewiąta już międzynarodowa konferencja zorganizowana przez Międzynarodowe Stowarzyszenie Motoryki Sportowej (patronujące również naszemu pismu) oraz najstarszy w Europie Uniwersytet Boloński. O rozmachu konferencji może świadczyć fakt, że na liście autorów widniało 478 nazwisk uczonych pochodzących z 31 krajów Europy, Ameryki, Azji i Afryki (Belgia, Białoruś, Bośnia i Hercegowina, Botswana, Chiny, Chorwacja, Czechy, Estonia, Finlandia, Francja, Holandia, Iran, Izrael, Litwa, Łotwa, Meksyk, Niemcy, Nigeria, Polska, Rosja, Rumunia, Serbia i Czarnogóra, Słowacja, Słowenia, Szwecja, Turcja, Ukraina, USA, Węgry, Wielka Brytania, Włochy). Na liście prac wygłaszanych przez zaproszonych prelegentów znalazło się 25 pozycji, 38 referatów zakwalifikowano do przedstawienia ustnego, około 200 – do przedstawienia w postaci plakatów.

Włodzimierz Starosta

Sprawozdanie z działalności Prezydium IASK w latach 2003-2005

Nowe władze Międzynarodowego Stowarzyszenia Motoryki Sportowej IASK

Skład Prezydium IASK wybranego na okres 2005-2007

Cieszę się ogromnie, że mogę Was znowu serdecznie powitać. Tym razem w jednym z najpiękniejszych kurortów Europy. Na to spotkanie czekaliśmy, nie jak zwykle dwa, a tym razem cztery lata. Ale, jak wynika z treści jednego z przysłów: „*Do cierpliwych świat należy*”. Organizatorem 9 z kolei konferencji „Sport Kinetics” jest najstarszy uniwersytet świata „Alma Mater Bolonia” powstały prawie X wieków wstecz w 1088 roku, a dokładniej

jego młody Wydział Nauki o Ruchu. To wielki zaszczyt dla nas wszystkich – gości w Wydziale Zamiejscowym w Rimini i Uniwersytetu z tak długą tradycją.

Minęły dwa lata od naszego spotkania w zamku królów polskich w Rydzynie. Konferencja była znaczącym wydarzeniem w życiu IASK. Uczestniczyli w niej przedstawiciele 19 krajów Europy, Ameryki i Azji prezentując 184 prace. W sprawozdaniu skoncentruję się na ostatnim dwuletnim okresie, ale nieco miejsca przeznaczę też rozwojowi IASK od początku jego powstania, tj. od 28 kwietnia 1990. W 2005 roku obchodziliśmy bowiem 15 rocznicę istnienia IASK, a 29 listopada 2006 r. minie 15 rocznica oficjalnej jego rejestracji. W życiu organizacji międzynarodowej jest to krótki okres. W dalszym ciągu należymy do najmłodszych Stowarzyszeń naukowych w świecie. Z perspektywy tych jubileuszy z zadowoleniem możemy stwierdzić, iż IASK poprawnie realizuje cele jakie sobie wytyczyło, a szczególnie najważniejsze z nich – integruje coraz większe grono ekspertów kinezylogii człowieka (Human Kinesjology) i kinezylogii sportowej (Sport Kinesiology) nie tylko krajów Europy. Prezydium IASK pracowało w następującym składzie: W. Starosta (prezydent), P. Blaser, T. Jurimae, D. Milanović, T. Reilly (wiceprezydenci), W. Osiński (sekretarz generalny), K. Anioł-Strzyżewska (skarbnik), A. Hokelmann, T. Poljakowa, W. Ljach, S. Squatrito (członkowie).

Edward Mleczko, Waclaw Petryński

„Antropomotoryka”. Między Sport Kinetics 2003 – Rydzyna a Sport Kinetics 2005 – Rimini

Na wstępie naszego sprawozdania chcemy postawić następującą hipotezę:

Czasopisma naukowego „Antropomotoryka” („Kinesiology”), wydawanego w Polsce, w stołeczno-królewskim Krakowie, nie powinno się już rekomendować na kolejnym spotkaniu członków i sympatyków Międzynarodowego Stowarzyszenia Motoryki Sportowej.

Co przemawia za jej prawdziwością:

1. „Antropomotoryka” jest wydawana od 1989 r. z krótką, jednoroczną przerwą, spowodowaną wejściem w unię z nowym, anglojęzycznym czasopismem Wynika z tego, że jest prawie równolatkiem IASK, organizacji powołanej do życia w 1990 r. w Polsce, pod niemiecką nazwą Internationale Gesellschaft f r Sportmotorik. Odbyło się to na konferencji naukowej, zorganizowanych przez AWF w Poznaniu i Instytut Sportu z Warszawy.

Już wówczas, w Rogach koło Gorzowa Wielkopolskiego, na pierwszym roboczym spotkaniu, Prezydium nowo powstałego stowarzyszenia postanowiło, że krakowska „Antropomotoryka” będzie wydawana pod patronatem ww. stowarzyszenia. O istnieniu silnych formalnych związków ideowych i programowych periodyku z organizacją, nazywaną później po angielsku International Association of Sport Kinetics (IASK), świadczyła nie tylko jej nazwa umieszczona na stronie tytułowej krakowskiego periodyku naukowego, ale nade wszystko nazwiska stałych współpracowników „Antropomotoryki”. W większości są to członkowie IASK. Współpraca przynosi obopólne korzyści i trwa do dzisiaj.

2. W ostatnich latach swojego istnienia krakowski periodyk odważnie przekraczał ramy czasopisma o wąskim, regionalnym zakresie przekazu informacji i stawał się czasopismem o zasięgu międzynarodowym. Na pewno przyczyniła się do tego prowadzona w ostatnich latach polityka redakcyjna. Wymiernym jej efektem jest:

- Umieszczenie krakowskiego periodyku na liście rankingowej publikatorów naukowych z kręgu nauk medycznych, pn. „Index Copernicus”.
- Zaawansowane stadium finalizacji zaistnienia w bazie informacyjnej „Sport Discus” i w innych bazach międzynarodowej informacji naukowej,
- Wzrastająca liczba prenumeratorów krajowych i zagranicznych
- Ranga naukowa osób zainteresowanych publikacjami w naszym periodyku,

- Objęcie patronatu nad „Antropomotoryką” przez grono członków rzeczywistych Polskiej Akademii Nauk, pracujących w zespole pn. „Komitet Rehabilitacji, Kultury Fizycznej i Integracji Społecznej Polskiej Akademii Nauk”.
 - Pozyskanie na nowo patronatu IASK.
 - Udział wybitnych naukowców, członków IASK na czele z Panem Prezydentem.
-

Włodzimierz Starosta, Waclaw Petryński

Regulamin konkursu dla młodych pracowników nauki prowadzonego w ramach konferencji „Sport Kinetics” o Puchar Prezydenta IASK
Konkurs publikacji naukowych z zakresu Dydaktyka Wychowania Fizycznego o nagrodę im. „Prof. dr hab. Bogdana Czabańskiego”
